

Arrest

nr. 232 233 van 4 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DURNEZ
Waversebaan 134 A
3050 OUD-HEVERLEE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOMS, die loco advocaat J. DURNEZ verschijnt voor verzoeker en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2018 kreeg verzoeker van Thaise nationaliteit, bij de Duitse vertegenwoordiging te Bangkok, een visum type D uitgereikt voor meerdere binnenkomsten in het kader van werk. Hij betrad op 7 mei 2018 de Schengenzone.

Op 10 oktober 2018 kreeg verzoeker te Freiburg (Duitsland) een tijdelijke verblijfsvergunning.

Op 25 februari 2019 kwam verzoeker het Rijk binnen.

Op 26 februari 2019 deed verzoeker te Diest een aankomstverklaring (bijlage 3). Hij werd tot 25 mei 2019 tot verblijf toegelaten. Verzoeker was in het bezit van zijn paspoort en een Duitse verblijfskaart geldig tot 6 mei 2019.

Op 4 april 2019 zou er een meldingsfiche voor een verklaring van wettelijke samenwoning te Diest van verzoeker samen met de heer G. V., van Belgische nationaliteit zijn opgemaakt. Er werd een meldingsfiche schijnwettelijke samenwoning opgesteld.

Op 25 april 2019 verlengden de Duitse autoriteiten verzoekers Duitse verblijfstitel tot 13 juni 2019.

Op 15 mei 2019 diende verzoeker, bij de Belgische diplomatieke post te Berlijn, een aanvraag in voor een visum type C met het oog op wettelijke samenwoning.

Op 24 juni 2019 weigerde de gemachtigde aan verzoeker het visum.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Weigering/nietigverklaring/intrekking van een visum

(Geconsolideerde versie naar aanleiding van de wijziging van de Visumcode bij artikel 6, lid 5, van Verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (PB L 182 van 29.6.2013, blz. 1))

~~Mevrouw~~/Mijnheer D.U.

[X] De/Het ambassade van België te Berlijn

[...]

Heeft/hebben

[X] uw visumaanvraag onderzocht

[...]

[X] Het visum is geweigerd

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. [...]
2. [X] het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

[...]

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

Het doel van deze visumaanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning zal momenteel niet bereikt kunnen worden.

Overwegende dat art. 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat betrokkenen in het kader van een geregistreerd partnerschap onder andere dienen aan te tonen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen met elkaar zijn beginnen chatten vanaf 07.11.2017. Verder leggen zij bewijzen voor van vliegreservaties, hotelreservaties, geldstortingen, gedateerde foto's... die allemaal dateren van 2018 en 2019. Er is dus geen sprake van 2 jaar relatie.

Op basis van de thans voorliggende stukken kan dus allerminst besloten worden dat betrokkenen elkaar minstens twee jaar kennen.

Betrokkenen tonen momenteel bijgevolg, volgens de criteria zoals vermeld in de wet, op onvoldoende wijze aan dat ze een oprechte, stabiele en duurzame relatie met elkaar onderhouden. Bijgevolg zal het doel van deze aanvraag niet gerealiseerd kunnen worden.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit eerste middel toe als volgt:

"5. Aangezien verzoeker op 15/05/2019 in de Belgische ambassade te Berlijn een visum type C aangevraagd heeft met het oog op de wettelijke samenwoning met Dhr. G. V., van Belgische nationaliteit.

De bestreden beslissing heeft de visumaanvraag geweigerd nadat deze visumaanvraag werd onderzocht op grond van wettelijke vereisten inzake gezinshereniging.

Terwijl nochtans een aanvraag werd ingediend voor het bekomen van een visum type C met het oog op de wettelijke samenwoning in België en niet op grond van gezinshereniging.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag zondermeer gekwalificeerd als een aanvraag voor kort verblijf met het oog op de wettelijke samenwoning in België naar een gezinshereniging, terwijl voor beide aanvragen andere documenten dienen bijgebracht te worden daar er andere criteria gelden.

De beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden doordat de overheid:

- Nagelaten heeft om verzoeker op de hoogte te brengen van herkwalificatie van zijn verzoek.

- Nagelaten heeft om aan verzoeker te vragen om nieuwe of bijkomende documenten bij te brengen teneinde te staven dat hij wel aan de criteria voor een gezinshereniging voldoet.

- Gehandeld heeft in strijd met de officiële informatie die wordt verspreid in verband met de wettelijke samenwoning in België. Deze informatie spreekt immers enkel over de aanvraag van een visum type C en verduidelijkt helemaal niet dat reeds bij de aanvraag van dit visum moet voldaan worden aan de vereisten voor gezinshereniging.

- Nagelaten heeft rekening te houden met de stukken van het dossier waaruit blijkt dat de relatie wel degelijk minstens twee jaar bedraagt.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur. Verzoeker is dan ook van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Verzoeker is tevens van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

6. Aangezien de wetgever immers twee afzonderlijke procedures voorzien heeft. Enerzijds een visum type C met het oog op afsluiten van een wettelijke samenwoning in België (kort verblijf). En anderzijds de mogelijkheid tot vestiging op grond van gezinshereniging (langdurig verblijf-vestiging) waarbij de tweede procedure slechts kan ingesteld worden nadat de wettelijke samenwoning is voltrokken.

Met het oog op het bekomen van een visum type C werden de nodige documenten gebundeld en ter ambassade overhandigd.

Door eenzijdig en zonder verzoeker hiervan voorafgaandelijk aan de beslissing tot weigering in kennis te stellen, de aanvraag van verzoeker als een verzoek tot gezinshereniging te beschouwen, wordt het vertrouwensbeginsel kennelijk geschonden."

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker vat zijn betoog aan met erop te wijzen dat zijn visumaanvraag C werd geweigerd op grond van de wettelijke vereisten inzake gezinshereniging, terwijl nochtans de aanvraag werd ingediend voor het bekomen van een visum type C met het oog op een wettelijke samenwoning in België en niet op grond van gezinshereniging. Hij vervolgt dat zijn aanvraag werd geherkwalificeerd van een aanvraag voor kort verblijf met het oog op wettelijke samenwoning naar een aanvraag gezinshereniging terwijl het duidelijk onderscheiden procedures betreft waarbij naargelang de

procedure andere criteria gelden en dat hij niet op de hoogte werd gesteld van die herkwalficatie, dermate dat hij bijkomende stukken had kunnen voorleggen. Verzoeker meent dat de gemachtigde in strijd heeft gehandeld met de officiële informatie die wordt verspreid in verband met de wettelijke samenwoning in België, aangezien de informatie enkel spreekt over een aanvraag van een visum type C met het oog op wettelijke samenwoning. Hij acht dit overheidshandelen kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 32, punt 1, a) ii van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met

het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. [...]”

De bestreden beslissing steunt eveneens uitdrukkelijk op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er terecht op dat hij enkel heeft verzocht om in het bezit te worden gesteld van een visum type C met het oog op het afsluiten van een wettelijke samenwoning in België. Dit blijkt immers uit het administratief dossier waarin een voorgedrukt “beslissingsformulier met het oog op samenwoning” zit en ook uit andere stukken blijkt dat “het aangevraagd visumtype: visa kort verblijf (type C)” inhoudt. Verder blijkt ook dat de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van het standaardformulier van bijlage VI, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in artikel 32 van de Visumcode om het visum kort verblijf te weigeren. Ook al vermeldt de gemachtigde wel dat het doel en de omstandigheden van het

voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en “het doel van de aanvraag niet gerealiseerd zal kunnen worden”, steunt hij hiervoor op doorslaggevende wijze op het bepaalde in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en besluit hij na een toetsing van een van de voorwaarden in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dat “*op basis van de thans voorliggende stukken allerminst kan besloten worden dat betrokkenen elkaar minstens twee jaar kennen*” en zij momenteel bijgevolg “*volgens de criteria zoals vermeld in de wet*” op onvoldoende wijze aantonen dat ze een oprechte, stabiele en duurzame relatie met elkaar onderhouden. Er blijkt dus duidelijk dat de gemachtigde artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft gehanteerd als rechtsgrond om een visum kort verblijf te weigeren.

Ondergeschikt blijkt nergens dat verzoeker werd aangespoord een visum type D aan te vragen. Dit lijkt de Raad ook logisch aangezien de aanverwantschap, zijnde de wettelijke samenwoning, nog geen feit is en dus geen procedure met het oog op een visum type D kan ingesteld worden, zoals verzoeker ook aanvoert.

Verzoeker heeft een punt dat de procedure met het oog op een kort verblijf, waarvoor de voorwaarden zijn neergelegd in de Visumcode, teneinde een wettelijke samenwoning af te sluiten duidelijk dient te worden onderscheiden van de procedure gezinshereniging nu hiervoor andere criteria gelden. Een beoordeling of is voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg is immers voorbarig en kan de weigering van afgifte van een visum kort verblijf dan ook niet schragen, te meer daar sowieso niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 40bis iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nu het lang verblijf als partner van een Belg enkel aan de orde is indien de betrokkenen reeds een geregistreerd partnerschap hebben afgesloten, zoals verzoeker aanstipt. Verzoeker is aldus (nog) geen familielid van een Belg in de zin van artikel 40bis iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie is als dusdanig verder ook geen criterium dat is voorzien in artikel 32 van de Visumcode en op grond waarvan een visum type C, kort verblijf kan worden geweigerd. Het komt de gemachtigde niet toe eenzijdig voorwaarden aan de Visumcode toe te voegen, die niet blijken uit de Visumcode zelf maar neergelegd zijn in de nationale Vreemdelingenwet. Het is passend te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft uitgelegd in de zaak Koushkaki tegen Duitsland, arrest van 19 december 2013, nr. C-84/12 aangaande onder meer het artikel 32 van de Visumcode. Het Hof stelde in punt 45 dat het “*systeem [een harmonisatie] veronderstelt [...] van de voorwaarden voor afgifte van eenvormige visa, die uitsluit dat er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa.*” Het Hof verklaarde voor recht dat de artikelen 23, lid 4, 32, lid 1, en 35, lid 6 van de Visumcode in die zin moeten worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, na een onderzoek van een aanvraag voor een eenvormig visum, de afgifte van een dergelijk visum aan een aanvrager alleen kunnen weigeren in de gevallen waarin aan die aanvrager een van de in die bepalingen genoemde gronden voor weigering van een visum kan worden tegengeworpen. Het Hof stelt in punt 47 dat het onderzoek van de context waarin artikel 32, lid 1 van de Visumcode past, er dus op wijst dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten niet op grond van een andere reden dan die welke in die code zijn voorzien kunnen weigeren een eenvormig visum af te geven.

Er kan in casu, gezien de uitdrukkelijke motieven van de beslissing, met name de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de conclusie dat er “*dus allerminst kan besloten worden dat betrokkenen elkaar minstens twee jaar kennen*” en “*“betrokkenen bijgevolg, volgens de criteria van de wet, op onvoldoende wijze aantonen dat ze een oprechte en stabiele relatie met elkaar onderhouden (eigen onderlijnen)*” niet redelijkerwijs worden ontkend dat de gemachtigde thans op grond van het niet voldoen aan een bepaling van de Belgische Vreemdelingenwet, die bovendien niet het kort verblijf maar wel het lang verblijf als familielid van een Belg regelt, een visum kort verblijf heeft geweigerd. Dit kan volgens het arrest Koushkaki niet nu dit zou toelaten dat, als gevolg van nationale wetgeving, er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa.

In de nota met opmerkingen bevestigt verweerder uitdrukkelijk dat de bestreden beslissing werd gesteund op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij bevestigt dat het gaat om een weigering van een visum kort verblijf type C, op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, meent dat er geen herkwalificering is doorgevoerd en gaat in op de concrete voorwaarde over het naar behoren geattesteerd duurzaam en stabiel partnerschap zoals voorzien in die nationale wetsbepaling. Hij wijst erop dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie pas is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of in een ander

land te hebben samengewoond; ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Verweerder gaat evenwel niet in op het kernbetoog van verzoeker dat het aanvragen van visum type C, met het oog op een kort verblijf op grond van de Visumcode en het aanvragen van gezinshereniging dat betrekking heeft op langdurig verblijf en vestiging, twee afzonderlijke procedures betreffen.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting toont verzoeker aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag tot afgifte van een visum type C te weigeren omdat niet is voldaan aan een van de voorwaarden voor gezinshereniging, gestoeld op nationale regelgeving in het kader van lang verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Ondergeschikt kan verzoeker ook worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door zijn aanvraag om in het bezit te worden gesteld van een visum type C met het oog op het afsluiten van een wettelijke samenwoning in België eenzijdig te beoordelen als ware het een aanvraag om in het bezit te worden gesteld van een visum type D en dit zonder verzoeker de kans te geven nieuwe of bijkomende documenten bij te brengen. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden aangenomen dat verzoeker op geen enkele wijze had moeten weten dat zijn aanvraag zou worden beoordeeld op grond van de criteria die gelden voor een visum type D. Zoals verzoeker immers aangeeft, gelden verschillende criteria wat beide procedures betreft. Hoe dan ook, indien zou moeten worden aangenomen dat de gemachtigde ambtshalve mag overgaan tot het herkwalificeren van een aanvraag, kon van een zorgvuldige overheid worden verwacht dat deze, vooraleer de beslissing te nemen, verzoeker in kennis zou stellen van deze herkwalificering om hem de mogelijkheid te bieden alle stukken aan te brengen.

In de nota beperkt verweerder zich tot het standpunt dat van een herkwalificatie van de aanvraag naar een aanvraag voor een visum type D geen sprake is. Indien inderdaad moet aangenomen worden dat de gemachtigde enkel de aanvraag van het visum kort verblijf heeft geweigerd, dan ontkent verweerder niet dat de gemachtigde die aanvraag evenwel op doorslaggevende wijze heeft onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent kan verwezen worden naar hetgeen supra is uiteengezet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt eveneens aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van het tweede middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES